Poštarina plaćena u gotovu

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. VI. ZAGREB, 19. LIPNJA 1949. BROJ 9

»DJECO, NE LJUBIMO SE RIJEČJU NI JEZIKOM, NEGO DJELIMA«

Iz Poslan. sv. apostola Ivana

BISERJE UČITELJEVO

(NA USPOMENU OVOGODIŠNJIM MLADOMISNICIMA)

Znamenit je engleski pjesnik Oskar Wilde (Uaild). Živio je kratko vrijeme (1856—1900). Bio je pravi umjetnik u izricanju misli (stilu). Veoma je zanimljiva njegova najmilija zabava. Još dok je bio kako tako zdrav, upravo se strastveno igrao biserima i dragim kamenjem. Držao ih je na suncu i puštao da kroz njih prolaze sunčane zrake. One bi se ljeskale i sjajile, a on bi se djetinjski radovao. I pravo je imao. Doista je predivna pojava to svjetlucanje, prelijevanje boja i sjaj, kad se ti predmeti izlože sunčanom sjaju. Čarobna je to doista pojava u inače bogatim divnim krasotama Božjega svijeta.

Biserje! Isus je toliko puta govorio o biseru. Vrlo je rado upotrebljavao prispodobe s biserjem. Sam ih nije ni posjedovao ni mogao posjedovati. Znao je naime, kolika je bijeda bila baš u Njegovo vrijeme u svijetu. I kad bi mislio na to, prošla bi Mu i svaka pomisao na radovanje i igranje sa sjajem biserja.

A ipak imade nešto, što je u očima Isusovima slično biserju. Nešto, što je On tražio s najvećom čežnjom i s najizdržljivijom ustrajnošću. A kad bi to našao, onda bi slavlje slavilo Njegovo beskonačno ljubazno Srce Božje. I onda bi taj biser čuvao i držao na sunčanom svijetlu ljubavi i milosti svoga Oca, koji je na nebesima. I taj biser sjaji u potpunom svijetlu, kad je u milosti Božjoj. A to je ljudska duša, koju je On gledao, kako sjaji samo u svijetlu ljubavi Božje i u velikom tihom svijetlu sretne beskonačne vječnosti.

Isusu su ljudske duše dragocjeno drago kamenje, sjajni dijamanti i skupocjeno biserje. One sjaju zato, jer u njima živi iskra vječne Božje vatre. On je znao, da se u svakoj ljudskoj duši nalazi nešto božanskoga. I u onoj, koja je nasiromašnija. I u onoj, koja je najbjednija. I u onoj, koja je izgubljena. I u onoj, koja je zabačena. I u onoj, koja je pala. I u onoj, koja je pogažena.

Duša je ljudska dragocjena i onda, kad je na širokom putu života izložena prahu i nečistoći. I kad je zaprljana grjehom. Ona ostaje najdragocjeniji biser ljudske nutrinje. Kao što biser ostaje biserom i onda, kad na cestu padne, i kad ga blato pokrije, on ostaje ipak biserom. I kad se očisti i izloži sunčanom svijetlu, on svijetli i lom i sjajem. Tako i ljudska duša, kad sjaji iznova, kao i prije, svojim svijetlom, se očisti od grijeha, ponovo zasja.

Zato je Božje Srce Spasiteljevo toliko toplo ljubilo grešnike. Zato je On govorio o njima s toliko najnježnije sućuti i s toliko pripravnosti za sveto oproštenje. To nam pokazuju prispodobe: o izgubljenom sinu, o nestaloj ovci, o zametenom novcu (drami) Luka 15, 1-32). One nam otkrivaju veliku ljubav i milosrđe Spasiteljeve prema grješnicima. On kaže: Veća je radost na nebu za jednoga grješnika, koji čini pokoru, nego li za devedeset i devet pravednika, kojima ne treba pokore« (Luka 15, 7).

On je poznavao sve slaboće siromašna čovjeka. Ali on je znao, da će nebeski Otac svu svoju ljubav dati onomu koji se skrušeno povrati i od srca obrati. Ako se baci u očinski naručaj Božji, koji mu je uvijek otvoren.

Naručaj Božji jest ljubav Božja, kojom je ispunjeno kraljevstvo nebesko, vječno blaženstvo. Taj naručaj Božji traži poput trgovca lijepo biserje. I kad trgovac nađe jedno dragocjeno zrno bisera, otiđe i prodade sve, što je imao, i kupi ga. Tako treba i čovjek, da se svega zla odreče, ako hoće da bude u ljubavi božjoj nasljednik kraljevstva Božjega. Biser Božji, duša njegova, zaslužuje, da se sve žrtvuje za njezino spasenje (Mt 13, 45—46).

Ljudska je duša biser. Bude li grijehom zablaćena, treba da se opet očisti. I sada i uvijek ključa za nju Krv Sina Božjega u velikom Sakramentu pomirenja i obnove. Zato treba, da one, koji su pali ili padaju, gledamo okom ljubavi i s nakanom, da ih pridignemo i pomognemo očistiti. Da ti dijamanti, to dragocjeno kamenje i biserje opet zasvijetli sjajnim svijetlom milosti Božje.

To nas uči i na to potiče Isus na onim divnim mjestima Sv. Pisma, gdje govori o biseru, o nestaloj ovci, o izgubljenom sinu, o zametenom novcu i njihovu nalasku, te veselju i radosti poslije toga.

SVETA MISA

Kako je Isus otpočeo svoje krvavo žrtvovanje na križu? Molitvom. Molio je u Getsemanskom vrtu. Bila je noć. Isus je poveo sa sobom apostole u vrt, onda uzeo sa sobom samo trojicu, udaljio se i od njih na samo, pao na koljena, a onda licem na zemlju i molio. Dugo je molio i za molitve znojio se krvavim znojem. U najponiznijoj molitvi vapio je po tri puta: »Oče moj! Neka me mimoiđe kalež muke«! Od molitve ustaje utješen, okrepljen i vedar. Dragovoljno se predaje, mirno polazi u muku i smrt. I nekrvna žrtva Novoga Zavjeta — sveta Misa počinje s molitvom. Svećenik pristupi oltaru, ali se ne usuđuje uspeti se na sveti žrtvenik. Ostaje na podnožju i moli naizmjence s vjernicima psalam 42. Ovim se psalmom molio kralj David u golemoj stisci, kad je morao da bježi ispred vlastitog sina Absalona, koji je protiv oca podigao bunu. David nije molio, da bi se opet mogao vratiti na prijestolje, već da bi mogao doći u hram i Bogu prinijeti žrtvu. »Pristupit ću žrtveniku Božjemu, Bogu, koji razveseljava mladost moju«. Tako moli i svećenik na podnožju žrtvenika, a s njim i vjernici. I mi se nalazimo u teškoj nevolji. Sa svih strana okružuju nas neprijatelji, vidljivi i nevidljivi, razne napasti koje nas progone, a u srcu muči nas nemilice grižnja savjesti. Ne preostaje nam drugo, nego da potražimo pomoć u žrtvi sv. Mise, u Bogu, Spasitelju našemu. Zato svećenik moli: »Pomoć je naša u imenu Gospodina«, a vjernici nadodaju: »Koji stvori nebo i zemlju«.

Ove ponizne pristupne molitve nekoć su vjernici molili naizmjence sa svećenikom. Svećenik jedan redak, vjernici drugi redak psalma. S vremenom sve više su se zaboravljale te molitve, dok nije došlo dotle, da ih danas obično moli ministrant sa svećenikom. I to je jedan od razloga, da su se neki vjernici udaljili od onog živog sudjelovanja u prikazivanju zajedničke svete misne žrtve. Neki joj prisustvuju samo kao puki promatrači igrokaza, bez strahopočitanja, bez osjećaja i čuvstva. Sv. Ignacije Lojol, koji je bio časnik i ratnik, obratio se i postao svećenik i osnivač tako zaslužnog reda Isusovaca. Kad je služio sv. Misu, od ganuća lijevao je toliko suze, da je nemalo izgubio očinji vid. Jednom na Božić nije mogao da dovrši drugu sv. Misu. Bio je toliko dirnut, da je osjetio, te će umrijeti.

Svećenik stojeći na podnožju žrtvenika ne usuđuje se uspeti stubama do samog žrtvenika, na »svetu goru Gospodnju«. Čitamo naime u Sv. Pismu: »Tko će uzaći na goru Gospodnju?« I Duh Sveti odgovara. »Onaj, koji ima nevine ruke, i čisto srce«. Svećenik i vjernici mole stoga na podnožju oltara naizmjence opću ispovijed svojih grijeha — »Konfiteor«. Da, nema sv. Mise bez Konfiteora! Čovjek vrlo nerado, vrlo teško priznaje svoje grijehe. »Adame! Zašto si to učinio?«, pitao je Gospodin našega praoca, kad je počinio grijeh. A što na to Adam? Hoće da ni najmanje kavalirski krivnju baci na svoju ženu. »Dala mi je Eva, te sam jeo«. »Evo!, — upita Gospodin, zašto si to učinila?« Ali i ona hoće da svali krivnju na druge. »Zmija me je zavela!« Kain nije htio da prizna svoj zločin bratoubojstva. Apostol Juda — izdajnik drsko pita na posljednjoj večeri Isusa: »Zar sam ja, Gospodine?« Da naša se narav silno opire, da priznamo svoju krivnju da molimo oproštenje. Nu ovdje na početku sv. Mise i svećenik i vjerni puk javno, glasno — duboko sagnuti — ispovijedaju svoje grijehe, priznavaju svoju krivnju govoreći ponizno: »Moj grijeh, moj grijeh, moj preveliki grijeh«. U znak kajanja i pokore udaraju se u prsi. Da, samo onaj, »koji ima nevine ruke i čisto srce«, smije da prikaže Svevišnjemu presvetu misnu žrtvu, žrtvu neokaljanoga Jaganjca Božjega — Isusa Krista!

KAPELICA SV. ANTUNA PADOVANSKOG u državi Iowa u USA najmanja je kapelica na svijetu. Prošlog stoljeća jedna se obična kršćanska majka zavjetovala sv. Antunu Padovanskomu, da će sagraditi kapelicu njemu u čast, ako joj se sin sretno vrati iz Napoleonove vojne. Njezine su molitve bile uslišane. Ali obitelj je u međuvremenu toliko osiromašila da majka nije mogla ispuniti obećanja. Kad se kasnije ova majka s obitelju preselila u Sjevernu Ameriku, ispunila je svoj zavjet, sagradivši kapelicu u čast sv. Antuna. Svake godine dolaze potomci te obitelji, da se sjete osnivača ove crkvice.

Novomisnicima

Drhtale su svijeće na Gospodnjem oltaru,
Mirisa je nježnog puna crkva bila.
Na Tebe se svećeniče, u nebeskom žaru
Sva Božanska milost toga jutra slila.

Ti si tada bio sretan, kao nikad prije.
Spoznao si radost Božanskih visina;
Upijao si sreću svu sa Božanske ruke:
Postao si sljednik samog Božjeg Sina.

Rijeka Tvog života od onoga se časa
U granice novog prebacila tijeka.
Čuo tad si riječi Božanskoga glasa:
Sine, svećenik si, svećenik do vijeka!

Svetost svećenikove osobe

Svećenika valja promatrati ne očima zemaljštine, nego očima vjere. Istina, kod pojedinog svećenika može biti žalosna opreka između službe i života. Istina je da je svećenička služba, koju vrši osoba, koja ne živi svećenički, velika uvreda Boga i sablazan za ljude. Ali ne smijemo zaboraviti, da svećeništvo, kojim je urešen ubogi zemaljski stvor, nije od njega, nego od samoga Isusa Krista. Božanska krasota Kristova svećeništva obasjava i osobu nevrijedna svećenika, kao što zraka čistoga sunca može učiniti, da i kaljuža odrazuje nebesko svijetlo. Ono, što je u svećenika božanskog podrijetla, ne može nikad biti nesveto makar i ljudski elemenat svećenikove osobe zapao u blato.

U svećenika je sve proniknuto tajanstvenim sjajem.

Tijelo svećenika, koje se kod ređenja u dubokoj pokori bacilo ničice na zemlju, usti lo je poduprto milošću Božjom, da stupi posve u službu Najsvetijega. Postalo je živi ciborij (kalež kružnik), u kome ima dnevice počinuti Hljeb anđela. Odrekavši se zemaljske ljubavi položio se velikodušno na oltar životne žrtve imajući na pameti riječi Psalma, izrečene pri striženju kose: »Gospodin je dio baštine moje i kaleža mojega«.

Posvećene su ruke svećenikove. Nema svečanijeg časa kod svećeničkog ređenja, nego kad mladi ređenik kleči na stubama oltara pružajući ruke na sveto pomazanje. Vršeći obred govori biskup: »Dostoj se, Gospodine, posvetiti i rasvijetliti ove ruke po ovom našem pomazanju i blagoslovu, da bude blagoslovljeno sve, što one blagoslove i posvećeno sve, što one posvete u imenu Gospodina našega Isusa Krista. Amen.« Da, ljubiti svećenikove ruke nije tek prazni i beznačajni običaj, nego očitovanje kojima puk časti velike tajne, stavljene u svećenikove ruke. Te ruke posvećuju Tijelo Kristovo, te ruke odrješuju grešnike od njihovih grijeha, te ruke blagoslivlju bolesnike.

Sveti su koraci Kristova svećenika, jer je vjesnik mira i milosrđa. Sv. Pismo kliče od zanosa: »Kako su krasne noge onih, koji navještaju mir, onih, koji navještaju dobro!« (Rim. 10. 15) Koliko puta znadu ove noge u pravom smislu klonuti od umora tražeći zalutale ovce i noseći im svetu Popudbinu!

Posvećena su usta svećenikova, koja imadu zadaću da posvećuju, da opraštaju, odrješuju i tješe. Posvećene su oči svećenika, posvećen je njegov jezik, oruđe bezbrojnih milosti Božjih.

A što da kažemo za dušu svećenikovu? Ona je jednom za uvijek obilježena znamenjem svetoga reda. Sacerdos in aeternum! Svećenik do vijeka! Ili se sja anđeoskim krepostima ili se bacio u propast grijeha, ili je vjeran crkvi ili je otpadnik, ili je proslavljen u nebu ili zabačen u paklu, on ostaje svećenik do vijeka! Nitko na ovom svijetu ne može skinuti s njegove duše pečata što ga je utisnuo Duh Sveti kod ređenja.

Našim novomisnicima

Vama, našim dragim novomisnicima, govori Veliki Svećenik Isus Krist ovo:

Ja sam Alfa i Omega t. j. početak i svršetak sviju stvari. Ja sam bio jučer. Ja sam danas! Ja ću biti uvijek.

Ja sam Prvorođeni među svima stvorovima. Ja sam skup sviju djela Božjih. Ja sam sve u svemu.

Ja sam Janje Božje, koje je žrtvovano od početka svijeta.

Na svim mjestima i u svako vrijeme će se prinositi momu Ocu jedinstvena Žrtva, Njegov čovjekom postali Sin.

Ja sam vas zatražio, da Mi budete pomoćnici u mojoj službi. Meni Velikom Svećeniku.

Zato sam vam dao moć stvaranja. Vi na me Mene rađate na oltaru. Vi Mi dajete sakramentalni život. Vi Mi to dajete dnevno jednostavnom riječi koju izgovarate u moje ime. Vi zatvarate moje božanstvo i moje čovječanstvo pod prilike kruha i vina.

Ja sam vam dao vlast, da istinu učite. Ja sam položio u vaše ruke ključeve Mudrosti Božje. Ja sam vam otvorio knjigu sa sedam pečata, kojih ne može nitko prelomiti nego samo Janje Božje. Ja sam vam povjerio svoje Tajne, da ih navijestate mome puku.

Vama sam dopustio prvenstveno pravo, da Mi darujete duše. Da ih činite dionicima moje vlastite božanske naravi. Da od njih stvarate hram Duha Svetoga, djecu moga nebeskoga Oca i baštinike Nebeskoga kraljevstva.

Ja sam vam dao vlast, da duše budite od smrti grijeha i opet im dajete pravo na vječni život.

Shvaćate li kako sam vas visoko uzdigao? Za kakove velike stvari sam htio da vas upotrebim? Ja vaš Bog!

Pomognite mi dakle. Budite mojim svećenicima. Budite sa Mnom i po Meni posrednicima između Boga i ljudi.

Milo Mi je naroda. Milo Mi je ljudi, koje sam primio za svoju braću. A gledam ih kako leže po putu puni griješnih rana. I nikoga nema, da im rane salije uljem i vinom.

Vas sam svećenike postavio milosrdnim Samaritancima, da im rane liječite i boli ublažujete.

Ne otimajte se nikada tima dužnostima ljubavi prema bližnjemu.

Mojom krvlju otkupljene duše su raspršene kao ovce bez pastira. One su izložene zabludi i grijehu. Ja sam u vaše ruke dao moj božanski pastirski štap. Pođite pred njima. Vodite ih na dobru pašu. Čuvajte ih od zabluda u mojoj nauci. Hrabro se suprotstavite sablaznima. Plašite i otjerajte grabežljive vukove od moga stada.

Kolika je bol za mene i kolika je nesreća za vas, ako samo jedna ovca propane zbog vaše nemarnosti!

Svaki od vas je moj drugi Ja. Budite dakle jednaki Meni, koji sam dobar pastir, vjeran prijatelj, otac izgubljenomu sinu, liječnik, koji ozdravlja.

Pomozite Mi svim svojim silama. Zastupajte moje mjesto kod grješnika i nevoljnih. Omogućite Mi, da vašim posredovanjem ljudskoj djeci otvorim bogatstvo svoje ljubavi i smilovanja, koje krije moje Srce.

Prije nego sam ostavio svijet, ustanovio sam presveti oltarski Sakramenat. Teško Mi je bilo odijeliti se od moje djece i ostaviti ih siromasima.

Zatražio sam od vas, da Me dnevno pozivate pred oltar i zatvarate u Svetohranište.

A ipak, kako sam osamljen i napušten u Zatvoru moje ljubavi! A ipak treba da barem malo osjećate, kakovu Mi žalost pripravlja moja osamljenost! Zašto Mi ne dovodite ljude, koje Ja toliko ljubim, a oni Me trebaju!

Poklonite Mi vašu ljubav i molite moju presvetu Majku, da vam pomogne da budete uvijek moji pravi svećenici. Da budete uvijek i do smrti primjerom i uzorom ostaloj braći vašoj — svećenicima.

To i samo to vas molim, moji mladi novomisnici!

KOLIKO DAJE PROSJEČNI AMERIKANAC ZA CRKVU? — Prema statističkim podacima prosječna kršćanska američka obitelj izdaje godišnje: 675 dolara za hranu, 506 dolara za amortizaciju stana, 283 dolara za Crkvu, 200 dolara za porez, 176 dolara za plin, svjetlo i vodu, 166 za razne popravke i 60 dolara za ogrjev. Prema ovome Amerikanci daju prosječno za Crkvu 12% svojih prihoda.

VJERA JE POTREBNA

Sv. Augustin je jedan od najvećih duhova u Katoličkoj Crkvi. Rodio se od oca poganina. I sam je bio poganin. Kao mladić je bio vrlo lakouman. Što je više rasao, to su se više množili i njegovi grijesi. Najednom je osjetio grižnju savjesti radi svoga grešnoga života. Bio je strahovito nemiran. Mnogo je čitao. Stupio je u krivovjersku sektu — maniheizam. Uza sve to nikada nije imao mira.

Međutim dođe u Milan. Kako je bio neobično veliki talenat, brzo je stekao naučno osposobljenje i postao profesor na visokoj školi. U Milanu je tada bio biskupom sv. Ambrozije. Augustin pođe u crkvu, da čuje sv. Ambrozija. Sv. Ambrozije mu potrese dušu i on dođe do spoznaje: To je istina. Ja moram katolički vjerovati i živjeti, inače sam propao. Međutim obraćenje još nije bilo gotovo. Još uvijek ga je mučila sumnja: Ako postanem kršćanin, hoću li biti dobar kršćanin?

Jednom je u svom životu bolno uzdisao i tužio se sam na sebe: »Kako dugo još? Kako dugo? Sutra, i opet sutra? Zašto ne danas? Zašto ne bi bio ovaj čas kraj mome sramotnom životu?« Tada je čuo dječji glas: »Uzmi i čitaj! Uzmi i čitaj!« Otvori knjigu — a bilo je Sveto Pismo — i čitao je: »Hodimo pošteno kao po danu: ne u proždrljivosti i pijankama, ne uložnicama i nečistoći, ne u svađi i zavisti, nego se obucite u Gospodina Isusa Krista i ne brinite se za tijelo po požudama« (Rimlj. 13, 13—14). Više nije čitao; bilo mu je dosta. Odlučio je postati katolikom. Brižno se spremao za sveto krštenje. Krstio ga je sv. Ambrozije na Uskrs 387 godine. Sada je našao duševni mir. Sada je počeo u sebi izgrađivati sveca.

Propovijed mu je sv. Ambrozija rasvijetlila um, a čitanje Svetoga Pisma mu je ojačalo volju. Stvorio je istiniti sud i dobru odluku: Moram kršćanski vjerovati i živjeti, inače sam propao. Sasvim je pravo sudio i odlučio, jer je vjera za spasenje nužno potrebna. Sveto Pismo veli: »Bez vjere nije moguće ugoditi Bogu« (Hebr. 11, 6). Tko ne vjeruje, ne može ugoditi Bogu, a tko ne ugodi Bogu, ne može doći k Bogu, ne može se spasiti. Isus Krist veli: »Tko ne vjeruje, već je osuđen« (Iv. 3, 18). Tko, dakle, ne vjerue, toga Bog ne treba suditi; nevjera je njegova smrtna osuda.

Neka nas ne čudi, što je Isus Krist tako strog, kad se radi o vjeri. Promislimo, što je sve Isus učinio, da proširi i ojača vjeru! Neumorno je propovijedao vjeru. A kad ljudi nisu htjeli vjerovati, tada je čudesa činio, samo da ljude privede k vjeri. Jedan je rimski satnik molio Isusa, da mu izliječi bolesnoga slugu. Gospodin mu reče: »Idi, i kako si vjerovao, neka ti bude!« I ozdravi sluga u taj čas« (Mt 8, 13). Žena je Hananejka molila Isusa: »Smiluj mi se, Gospodine, sine Davidov! Moju kćer vrlo muči đavao. Tada joj odgovori Isus: »Ženo, velika je vjera tvoja, neka se ispuni želja tvoja!« I ozdravi kći od ove ure« (Mt 15, 22 i 28). Isus eto cijeni i nagrađuje vjeru. Isus hoće da vjerujemo:

Jednom je Spasitelj Isus Krist rekao učenicima: »Ako budete imali vjere, koliko je zrno gorušično, reći ćete ovoj gori: »Prijeđi odavle onamo, i prijeći će, i ništa ne će biti nemoguće« (Mt 17, 20). To znači: Savršena vjera i neograničeno pouzdanje u svemogućega Boga razvija se kao zrno gorušično do zamjerne visine te izvodi čudesne stvari.

Žao mi je naroda

Bilo je to u pustinji. Mnoštvo ljudi išlo za Isusom da sluša njegove riječi. Ljudi su tako čeznuli za duhovnom hranom, te su zaboravili na tjelesnu hranu. Vidjevši mnoštvo naroda reče Isus učenicima: »Žao mi je naroda«. Isus je imao samilost s ljudima, što trpe tjelesno, ali imao je još veću samilost s njima, što trpe duševno. Sv. evanđelist Marko veli na ovom mjestu: »On se sažalio nad njima, jer su bili kao ovce bez pastira, i poče ih je učiti« (6, 34).

I danas gleda sveznajuće oko Isusovo po širokom ovom svijetu. Gleda milijune ljudi, koji teže za tim, da im duša bude očišćena od krivnje i od grijeha. On gleda i vidi milijune ljudi u tami poganstva, i u tmini neznanja, kako žeđaju za svijetlom riječi Božjom. On vidi zalutale ovce, kojima prijeti pogibao, da od glada i bijede poginu. On gleda i vidi mlade, gladne duše bezbrojne djece, što gladuju anđeoskoga hljeba... Isus to sve vidi i iz dubine svog milostivog srca vapije: »Žao mi je naroda. Hoću, da svi dođu k meni, da bude jedan ovčinjak i jedan pastir. Žetva je velika, ali poslenika malo!

Papa Pijo XI. napisao je: »Bog na nebu, i ja na zemlji ne uzdišemo ni za čim drugim toliko, koliko za svećenicima... Molimo Gospoda, da nam dade dobre svećenike. Imadémo li njih, sve će ostalo doći. Bude li nam toga uzmanjkalo, ništa nam ne će pomoći!«

CARITAS U AMERICI. — Dobrotvorno društvo sjeveroameričkih katolika sakupilo je u prošloj godini 15.800.000 dolara dobrovoljnih priloga i cijelu ovu svotu je razdijelilo među postradale od rata u raznim krajevima svijeta.

PODLISTAK

MLADI SVEĆENIK

Događa se u predgrađu. Jednog otmjenog velegrada. Predgrađe kao predgrađe! Nered. Zbrka u svemu. U ulicama, u kućama, u mislima Istina, ne krivnjom samog predgrađa. To ne! A nekako baš usred predgrađa crkva. Zapravo četverouglasta dvorana. Nitko ne bi izvana rekao, da je to crkva. Unutra ipak oltari otkrivaju značaj ove kuće. Mrtva tišina. U ovoj je crkvi neizmjerno tiho. Glas mladog svećenika pri čitanju sv. Mise samo pojačava ovu tišinu. U ovu crkvu, zapravo, nitko ne ulazi. Niti nedjeljom, niti radnim danom. Odatle i ova grobna tišina. A to boli mladog svećenika. Tek nedavno je došao za kapelana u ovu župu i svakodnevno suze izbijaju u njegovim smeđim očima. Kao kapljice rose sakupljene u ranim jutrima. Što da učini? Kako da napuni ovu praznu crkvu? Danima i danima dugo kleči pred Euharistijskim Kristom na glavnom oltaru. Što treba učiniti? Idu dani brzim koracima, a duše se gube u nepovrat. Kriste, nešto treba učiniti! Postio je danima i molio je noćima. Crkva je bila prazna i pusta. Kako je to strašno spoznati, da ljudi ne misle na sebe! Ali nešto treba učiniti. Samo što? Tada... jest... Kao da mu je to sam Krist šapnuo: idi, traži moje ovce! Da, on je ovdje zbog toga, da traži ovce. Njega je Krist i pozvao ovamo, da potraži ovce. Samo gdje se one nalaze u ovom predgrađu? Gdje će ih tražiti?

*

Rastvore se vrata i zjalo krčme otkrije svoje krilo. Zadušljiv dim umata ovu osvijetljenu sobu. Žamor kao u klaonici. Oči bulje pred sebe i nekoga traže. Gužva, kao da se dogodila tramvajska nesreća.

Mladi čovjek nađe se u sredini sobe. Nitko ga ne primjećuje. Ali zato on sve opaža. Zna što hoće. Čašu vina. I još nešto ..

Pijani ljudi mnogo govore. A mladi čovjek želi razgovarati s pijanim ljudima. Ništa ne koči taj razgovor. Govori, govori što hoćeš! Ne, bolje je slušati. Pijani ljudi vole govoriti. Samo se rijetko nađu oni, koji hoće slušati. A ovaj mladić sluša. Jest, to je mladić prema njemu. Prema njegovih četrdeset i šest godina. A koliko on ima? Trideset. Ha, ha! Trideset. Eh, da! Kad je on imao trideset godina! Ne, toliko onda nije pio. Malo jest, ali ne toliko. U ono doba se je i oženio. A onda su došla i djeca.

— Ah tako, imate i djecu!

— Jest, jest dvije djevojčice i jednog dječaka.

Uvijek se dozna ono, što se hoće. Samo treba z-n-a-t-i voditi razgovor.

A onda? Onda se sav razgovor pokrene oko djece. On voli djecu. Veoma ih voli. A zašto onda pije? Kako...? On nije nikad dovodio djecu u vezu s pijenjem. O, da! On je često tukao i svoju djecu i svoju ženu. Pa kako i ne bi?! Dođe kasno u noći kući, žena ga psuje, a djeca plaču. Zašto ona njemu predbacuje to, što on pije? To ga mora razbijesniti. Istina, dogodi se, da on zapije svu svoju sedmičnu plaću. Znaš, društvo... drugovi. Ali...

Ovdje je tako nesnosno. Vrućina. Dim. Smrad. Da, možemo i izaći. Vani je topla ljetna noć. Možemo prošetati. Ne nađe se uvijek prijatelja, koji sluša. Ovi mladi ljudi uvijek se grubo ponašaju prema starijima. Kao da su pametniji. Ni slušati ne žele...

Koraci su teški. Noge su umorne. Kao da je mnogo utega privezano o njih. Puno je popio. Tri litre. Ne, ne pije, on toliko svaki dan. Da, prijatelji ga odvuku sa sobom. A on...? Ne može se odhrvati. Eto, ne može! Kad svi piju. Svi? Da, svi oni, koje on pozna. S kojima je dobar prijatelj.

Treba ga pridržati. Vući za sobom. A on ide kao teška vreća. Natrpana pokvarenim brašnom. Mladi čovjek ga podupire. Vodi. Kako je to ugodno ići s nekim, koji te razumije! Koji ništa ne prigovara i ništa ne predbacuje! Da, a kod kuće... Tamo ga čeka bijesna žena. Što? On će ići s njim kući. Ovaj mladi čovjek!

— Da, vidjet će i djecu.

— Da, da, moju djecu.

A to ne! Ne ću tući ni ženu, ni djecu. Ne, pred stranim čovjekom. Jest, oni se još, zapravo, i ne poznaju. Tko je on? Gdje radi? Ni ne misli na to, da bi on mogao biti svećenik. Za sada ni ne treba misliti na to. Postije... da! Ali... pijanom je mladić. To mora primiti. Kapa dolje... Da, vidjet će se. Dolazit će on k njima. Zašto ne! Mladi uvijek nešto nauče od starijih! Ah! To mu još nije nikad nitko rekao. O, bit će mu drago, ako će moći što od n-j-e-g-a naučiti. Starijeg čovjeka. Rado će se vidjeti! Često? Da, često!

*

Prolazi vrijeme... Mladi svećenik strpljivo traži izgubljene ovce. Svugdje. U svim rupama i u svim zakutcima. Gdje god se sakrivaju pred Kristom. On ih traži. T-r-a-ž-i! Za Krista. A tko traži, taj i nalazi!

Crkva u predgrađu počinje se puniti. Izgubljene ovce vraćaju se u ovčinjak. Predgrađe ulazi u crkvu. A mladi svećenik pobožno čita svetu Misu!

KATOLIČKO ŠKOLSTVO U FRANCUSKOJ. — Uz državne škole, u kojima se ne uči vjeronauk, postoje u Francuskoj i katoličke privatne škole, koje uzdržavaju sami katolici. U prošloj školskoj godini bilo je u Francuskoj katoličkih privatnih škola: 11.000 pučkih škola sa 30.000 učitelja i 1,000.000 učenika; 1250 srednjih škola s 20.000 profesora i 250.000 đaka; 300 srednjih tehničkih škola sa oko 1675 profesora i 30.000 đaka. Osim toga postoji u Francuskoj pet katoličkih instituta u rangu sveučilišta s 587 profesora i 11.000 studenata, te tri visoke poljoprivredne škole. Troškovi za uzdržavanje samo pučkih škola iznose 7 milijardi franaka godišnje. Samo trećinu ove svote plaćaju đaci na ime školarine, a ostatak doprinose katolici dragovoljnim prilozima. Kada se uz to ima na umu, koliko francuski katolici svojim dobrovoljnim prilozima doprinose za srednje i visoke škole, onda tek možemo shvatiti, koliko je duboka katolička svijest u francuskom narodu, kada ljudi toliko žrtvuju za svoje škole.

*

KONGRES MEĐUNARODNOG DRUŠTVA »PAX CHRISTI«. — U mjesecu srpnju o. g. će se održati u Lurdu kongres međunarodnog društva »Pax Christi«. Na kongresu će biti zastupljeno 23 naroda. Kongresu će, među ostalim, sudjelovati pariški kardinal nadbiskup ..., münchenski kardinal nadbiskup Faulhaber, westminsterski kardinal nadbiskup Griffin i milanski kardinal nadbiskup Schuster.

2. nedjelja po Duhovima

Sv. Misa počima ovako: Gospodin je moj zaštitnik i izveo me je na širinu. Spasio me je, jer me ljubi. Ljubim Te, Gospodine, Jakosti moja. Gospodin je moja tvrdava i moj zaklon i moj izbavitelj.

U Poslanici uči nas sv. Ivan apostol (I, 3, 13-18), da treba da ljubimo jedan drugoga radi Boga, i riječju i djelom. »Predragi! Ne čudite se, ako vas svijet mrzi. Mi znamo, da smo preneseni iz smrti u život, jer ljubimo braću. Tko ne ljubi ostaje u smrti. Ubojica je, tko mrzi brata svojega. A znate, da nijedan ubojica nema u sebi vječnoga života. U tom smo spoznali ljubav Božju, što se On žrtvovao za nas. I mi smo dužni žrtvovati se za braću. Tko ima dobra ovoga svijeta i vidi brata svojega u potrebi, te pred njim zatvori svoje srce, kako ostaje u njemu ljubav Božja? Sinci moji, ne ljubimo riječju ni jezikom, nego djelom i istinom.«

U sv. Evanđelju (Luka 14, 16-24) pripovijeda Isus priču o velikoj večeri, na koju su pozvani mnogi. »Neki čovjek priredi veliku večeru i pozove mnoge. I kad je bilo vrijeme večere, pošalje svoga slugu, neka kaže uzvanicima, da dođu, jer je sve pripravljeno. I počnu se izgovarati svi zajedno. Prvi mu reče: Kupio sam zaselak, i moram poći, da ga vidim, molim te ispričaj me. A drugi reče: Kupio sam pet jarama volova, i idem, da ih okušam, molim te ispričaj me. A treći reče: Oženio sam se, i zato ne mogu doći. I kad se sluga vratio, javi to svome gospodaru. Na to domaćin ljutit zapovjedi svome sluzi: Idi brzo na trgove i gradske ulice, i uvedi ovamo siromahe i slabe i slijepe i hrome. I reče sluga: Gospodaru — učinjeno je, kako si zapovjedio, ali još ima mjesta. Tada gospodar reče sluzi: Izidi na putove i među ograde, pa prisili da dođu, da mi se napuni kuća. A kažem vam, da nijedan od onih, koji su bili pozvani, ne će okusiti moje večere.«

Pouka: Isus, Gospodin naš, poziva i nas k stolu Gospodnjemu. Nemojmo se toliko zabaviti zemaljskim stvarima, da nam nestane vremena za Njega, nego neka nam Njegova sveta gozba bude prva, a sve drugo iza toga. O kako treba da budemo sretni, što smo i mi uzvanici k Njegovu sv. stolu, k svetoj Pričesti!

† Prof. MARTIN GRABMANN

U Eichstättu u Bavarskoj umro je 9. siječnja 1949. svećenik-prelat dr. Martin Grabmann, sveučilišni profesor, učenjak svjetskog glasa.

Izvanjski podaci o njegovu životu vrlo su jednostavni. Rodio se 1875., za svećenika je zaređen 1898., profesorom filozofije na sveučilištu u Beču imenovan je 1913., a 1918. prešao je na sveučilište u Münchenu kao profesor dogmatskog bogoslovija.

Prof. Grabmann pripadao je već u svojim mladim godinama onom krugu ljudi, koji su po smjernicama Leona XIII. i kardinala Franje Ehrle-a, historičara i dugogodišnjeg prefekta Vatikanske knjižnice, posvetili svoj rad istraživanju skolastičke filozofije i teologije, da bi se na taj način što više unaprijedio neoskolastički pokret. Uspjeh je bio izvanredan. Dok su mnogi do dosade ponavljali staru krilaticu o »mračnom srednjem vijeku«, i dok se moglo činiti, da vrijeme od stare grčke filozofije do Descartes-a kao oca »novije filozofije« znači veliku prazninu u povijesti filozofije, izdavali su se nepoznati stari rukopisi, koji su ležali kao pokopani u različnim samostanskim i drugim knjižnicama. Sadržaj tih nepoznatih rukopisa, koji su dijelom bili velika djela u više svezaka, a dijelom kratke rasprave, očituje jednu duhovnost, koja se može mjeriti sa znanstvenim nastojanjem svih vremena. Poznavaoci tih djela i rasprava moraju sa čuđenjem konstatirati, da su rješenja mnogih pitanja već davno prije bila riješena od mislilaca »mračnog srednjeg vijeka«, ako ne baš u obliku sigurnih tvrdnja, a ono barem u obliku dobro osnovanih slutnja. Mislimo na pr. na franjevca Rogera Bacona (13. stoljeće!), koji je u duhu gledao i »prorekao« motorna vozila, avione, mostove bez stupova, dalekozore i mnoge druge stvari, koje smatramo tekovinama moderne tehnike.

Prof. Grabmann proslavio se vrlo brzo svojim djelom u dva sveska o »povijesti skolastičke metode« (1909-11), koje dakako nije bilo njegovo prvo djelo, a onda su slijedile knjige i rasprave sa svih područja i iz svih stoljeća skolastičke nauke, a slijedile su takvom brzinom, da su ih Grabmannovi prijatelji nazivali »gljivama poslije velike kiše«. Grabmann piše veoma jasnim i lakim stilom. Kao spekulativno nadarenom čovjeku bilo mu je lako odrediti idejno-historijsku pozadinu svih onih traktata (rasprava), koje je izvukao iz starih knjižnica. U tom i jest odlika svih Grabmannovih radova, da oni ne daju samo izvanjski »nalaz«, to jest jednostavan opis i sliku pronađenih tekstova, nego da ih ujedno ocjenjuju i stavljaju u vezu s ostalim blagom skolastičke nauke.

Grabmann je majstor stila, uzor proničavog duha i neumornog radnika, koji skuplja kao pčela, ali ne za »kartoteku«, koja bi bila više groblje negoli duhovno rodilište, jer Grabmann dijeli, i to vrlo širokogrudno, a što iz njegovih ruku izlazi, to se samo po sebi preporuča kao solidno i trajno.

Grabmannovim je kolegama i slušačima uvijek bilo zagonetno, kada radi taj veliki učenjak, koji toliko tiskom izdaje. Kao što ste ga uvijek mogli vidjeti u odjeljenju za rukopise u Bavarskoj državnoj knjižnici u Münchenu ili po drugim knjižnicama, tako ste ga također uvijek mogli vidjeti »u društvu«, i to kao čovjeka, »koji ima vremena«. Bio je jednostavan. Možda mu je to i najljepša odlika — ta zlatna jednostavnost.

Bez svećenika

Ni jedno pero ne može opisati, jer tek sam Bog znade, kakova je nesreća, kad je župa bez svećenika. Zamislite: crkva bez svete žrtve, Svetohranište bez Svetootajstva, grješnici bez ispovijedi, djeca bez pouke, bolesnici bez utjehe vjere, umiru bez Boga.

Sveti župnik Ivan Vianney rekao je: »Što će mi kuća puna zlata, kad nemam ključa, da kuću otvorim. Ključe od riznice nebeske imade svećenik.«

Pravo je imao blažene uspomene nadbiskup olomučki Ćiril Stojan: »Hoće li Bog da kazni koji narod, oduzme mu svećenike ili mu dade loše svećenike«.

Nije dosta imati mnogo svećenika, mi trebamo svete svećenike, revne »pastire duša.«

Papa Pijo XI. rekao je: »Svi dobro shvaćaju veličinu, uzvišenost i značenje katoličkog svećenstva, jer svi znadu dobro, kako je izvanredno uska veza između svećenstva i Crkve. Uz to baš oni, koji su najnesklonijí svećenstvu, ponajčešće niječu i Boga na nebesima.«

Što nam je dakle činiti? »Molite Gospodara od žetve, da pošalje poslenike u vinograd svoj«. Tako veli sam Spasitelj. Da, Bog bi mogao i bez naših molitava poslati dostatno svećenika, ali On hoće, da i mi imademo udjela na ovom velikom djelu spasenja svijeta. — Svaki narod, svaka biskupija, svaka župa će imati toliko svećenika i takovih svećenika, kakove si od Gospodara žetve isprosi.

GODINA 1949. POSVEĆENA MARIJI. — Francuski su biskupi izdali proglas na svoje vjernike, u kome ih pozivaju, neka 1949. g. posvete Majci Božjoj, da bi se tako što bolje pripremili za proslavu Svete Jubilarne 1950. god. U proglasu se kaže: »Ima mnogo kršćana, koji još ne znaju, kako je u dubokom istinitom smislu Bl. Djevica Marija njihova majka od onoga časa, kada nam je Isus Krist u zadnjem času svoga života dao svoju Majku, da ona postane i naša Majka.«

† Mons. Josip Grašić

Dne 6. svibnja umro je u 86. godini života Josip Grašić, umirovljeni župnik i počasni kanonik tršćansko-koparske biskupije. Služio je 44 godine među Hrvatima u Istri. Kao župnik u Bermu kod Pazina isticao se je kroz 40 godina (1889-1929) kao svećenik i kao narodni i kulturno-gospodarski radnik. Bio je središte i savjetnik najuglednijih osoba među istarskim Hrvatima i jedan od vođa u hrv. katoličkom pokretu. Dao je inicijativu za mnoge narodne, prosvjetne i gospodarske pothvate. Uživao je veliki ugled. Bio je uzoran kao svećenik i ujedno dosljedan, odlučan, blag, darežljiv i poseban prijatelj mladeži.

Nakon strijeljanja Vladimira Gortana, koji je bio njegov župljanin, bio je god. 1929. prisiljen otići iz Istre, pa se sklonuo među Slovence, među kojima je bio rođen. Pokopan je u Cerklju kod Kranja uz ogromno učešće naroda i velik broj svećenika. Počivao u miru!

U pisarni francuskog biskupa

Glasoviti Pierre l'Ermite napisao je iza prvog svjetskog rata ovu crticu. U salonu smo biskupskog dvora iz onih starih doba. Tapete izlizane, fotelji rasklimani, pod zgažen ... Po stijenama nekoliko biskupskih portreta (slika), sve iz onih starih dana. Posred salona stol, za njim sjedi biskup, oko njega savjetnici.

»Gle«, počima biskup ... »Primio sam dopis potpisan od 70 glava obitelji. Na svaki način žele dobiti župnika u Herbiers«.

Savjetnici gledaju mučke na sebe.

Biskup nastavlja: »Potpisani traže na koncu velečasnog Asselota. Očevidno im nije poznato stanje stvari. Za Asselota, koji ima tek 40 godina, koji je zdrav ko hrast, i koji na grudima nosi vojničko odlikovanje, imam primjereno mjesto u radničkom središtu s tisućama stanovnika.«

»A onda, Monsinjore«, doda jedan od savjetnika, »dadete li župnika u Herbiers, tada će odmah tražiti župnika 50 sličnih župa«.

»Pa već traže«, glasi odgovor drugog savjetnika. »Župe, koje imadu crkvu i župni dvor, dolsta trebaju svećenika, a njihovi općinski odbori su spremni snositi sve troškove.«

»To je sve lijepo«, nastavlja biskup. »Ali što da učinim s Croise-Belleau-om (Kroaz Bellom). Željeznica je ovdje stvorila važno obrtno središte.«

»A Poteries«, dodavaju savjetnici, »gdje je ostala tek jedna jedina redovnica, da podržava djelo župnika, koji je pao kod Verduna? Ona će podleći naporima ...«

Jedan savjetnik za drugim izbraja nova imena krajeva, koja gladuju za svećenikom, koja mole svećenika, koja su spremna podnijeti sve žrtve ...

Ali nažalost na 50 molbi imade biskup na raspolaganje tek 4 svećenika, od kojih su dvojica bolesna od ratnih plinova. Što da se tu radi ...?

Jedan savjetnik gleda drugoga, a svi biskupa ne znajući si pomoći ... Poput Krista nekoć gledaju široka polja, po kojima leluja žuto klasje, zrelo za žetvu, a nema, tko bi ga kosio i vozio u žitnicu ...

— Starješina iz Herbiersa je u čekaonici, primjeti generalni vikar.

— Essartski starješina također ... Tamo je i kaštelan iz Sombreuxa (Sombre), i cijelo izaslanstvo zemljoradnika iz Genettesa, doda drugi.

»Što da radimo?« ... opetuje biskup. »Kako reći izaslanicima, da je četvrtina moga svećenstva pala u ratu ili je ranjena i nesposobna za službu ... Kako reći izaslanicima, da je naše sjemenište kroz 5 godina gotovo bilo zatvoreno ... Da su naše zaklade presušile. Da nema nikoga za njih ... Ah, gospodo, kako me to muči ...«

Savjetnici gledaju u zemlju, i ne znadu savjetovati.

Biskup nastavlja: »Vidim u duhu, gdje se zatvaraju crkve ... i to kakove crkve ... Onaj dragulj u Genettesu iz 13. stoljeća ... opatski hram u Fraignesu (Franju), gdje se abbé (svećenik) Viraux (Viro) toliko žrtvovao ... Naša mladež treba vjeroučitelja, ... tolike župe prazne ... Da, molimo Gospoda, da pošalje poslenika u vinograd svoj!«

Biskup spušta sijedu glavu u svoje dlanove ...

Tako opisuje književnik Pierre l' Ermite brige jednog francuskog biskupa.

PISMO ISPOVJEDNIKU

Vaše me je pismo, na koje sam dugo čekala, razočaralo u prvi mah. — Vi ćete oprostiti ovu moju bezobzirnu iskrenost, na koju ste se i navikli u nizu godina što me poznajete.

Velite, da znate, da sam od Vas očekivala mnogo riječi pobude, pa možda i utjehe. U Vašem ih pismu nisam našla, jer ste zaključili, da bi i tisuće Vaših riječi bile siromašne i isprazne. Kažete, da ste odlučili za mene činiti ono, što ste i dosada činili: mnogo na mene misliti, i mnogo moliti. — Rekli ste, da se molite svaki dan za mene sakrivenom Bogu i Svetohraništu, Njegovoj divnoj Majci, Kristovom hranitelju sv. Josipu, koji se brinuo za drugu, malu sv. Obitelj. I još nekome: anđelima onih koji bi mi htjeli naštetiti zlo.

Sve sam to čula mnogo puta od Vas, sve mi se to činilo staro i sasvim naravno, i ja sam, oprostite mi, s negodovanjem pohranila pismo u pretinac.

O, — nemojte misliti, da sam u tom času manje cijenila Vašu brigu i Vaše molitve. Nemojte misliti, da me je i na čas ostavljala misao, da je Vaš stav prema meni nesebičan, i da ga ja ničim nisam zavrijedila. Tek ja sam očekivala nešto drugo.

Čekala sam pobude za moja nastojanja, razjašnjenja u sumnjama, utjehe u bespućima.

Međutim Vi ste se ograničili ili ne, ograničili na drugom.

Pa ipak, — kako sam se brzo pokajala nad mojom naglosti!

Jer — tada su brzo došli dani puni magle, vlažne i guste magle, koja me je obavila, sapinjala mi u strahu dah — kao avet. Stajala sam na bespuću. Kolika beznadnost, koliki pritisak! Ne, — tu čovjek nije mogao čovjeku pružiti utjehe, nije ni znao pokazati put iz magle k suncu.

Tapala sam kao dijete do kapele, u kojoj bivstvuje kao i u Vašoj bazilici Sunce skriveno u Svetohraništu. Nespretno i raskidano sam isprva molila. I napokon me je strah ostavio, neka nutarnja toplina oblila, nutarnje svjetlo osvijetlilo, i ja sam znala, da se svaka magla mora raskinuti u blizini Kristovoj.

Došli su dani, puni sumnje, u kojima se moralo odlučivati. Ja sam morala odlučivati, — u tom bar nije bilo sumnje — i nitko me nije mogao zamijeniti.

Sjetila sam se, kako ste mi rekli u sličnoj prilici, neka molim Duha Svetog, da mi razum rasvijetli.

Molila sam se u besnenoj noći, tako dugo, dok je u smirenju sazrela odluka.

Da Vam dalje pišem, — o brigama, koje sam prebacila na mudrog, ozbiljnog Hranitelja Božjega, jer On najbolje zna, što su materijalne brige, — i o lukavom smiješku, što znam, da mi je titrao na usnama, dok sam nadmudrivala sitne zlobnike jer sam vjerovala, da će im anđeli omesti planove.

I — sada više ne smijem dalje pisati, — mogli biste me napokon ukoriti za neko prekomjerno pouzdanje ...

Za sve to Vam sada hvala! — Završit ću sagnuvši tiho glavu, da poljubim u duhu ruku, koja je toliko puta nad mojom umornom glavom označivala križem blagoslov Boga Svevišnjega.

Vaša

Marija-Katarina

CRKVA NE UMIRE

Uveče Velikog Petka silazili su s Golgote židovski poglavari, farizeji i učitelji naroda. Puni mržnje govorili su među sobom sa zadovoljstvom i pobjedom: »Sve je svršeno! Isus je mrtav!«

Ali Isus živi uvijek!

Godine 305. Dioklecijan je dao napraviti u svoju slavu jednu medalju na uspomenu uništenog kršćanstva. Dioklecijana više nema! Svršilo je i isto ponosno carstvo rimsko!

Ali kršćanstvo živi uvijek!

Godine 1758. Voltaire (Volter) se izjavao: »Za dvadeset godina Galilejac ne će biti više poštivan. Dvadeset godina iza toga 1778. Voltaire je umirao.

Ali Galilejac živi uvijek!

Kad je Napoleon Bonaparte dao nalog, da sv. Oca Pija VII. odvuku iz Rima, pitali su generala, koji je pratio voz: »Što vozite unutra?« »Posljednjeg Papu«.

Napoleona nema. Ali sv. Otac živi uvijek.

Prudhon piše: »Pobožne duše opskrbljuju se na vrijeme putnicama za vječnost, jer za dvadeset godina ne će biti više ni jednog svećenika, da im dade posljednje pomazanje.

Prudhon je otišao, . . . a pomazanje se dijeli i dalje, jer svećenici žive još uvijek.

15. veljače 1849. Mazzini piše u London glasovitoj spisateljici George Sand: »Pijo IX. je pobožna duša, ali slabić i nazadnjak. Mislim, da će on biti posljednji Papa. Treba da se sudbina ispuni. Samo je grijeh, da velike ustanove svršavaju u blatu« . . .

Dakle, da li je Pijo IX. bio posljednji Papa? Je li Crkva svršila u blatu? Da li je istinito ovo njegovo proročanstvo?

Po putevima svijeta su marširali vojnici Hitlerovi. Pjevali su u svojim pjesmama: »Još malo, pa ne će biti više biti gavrana, crnih ljudi!

A ovi crni ljudi, koji još nisu sasma iščeznuli, pitaju još uvijek: Gdje je Hitler?

»Bog je mrtav!«, vikao je Nietsche, meštar modernih pogana.

Ne! Bog ne umire ni Crkva Njegova! Kako to svjedoči život.

ŠTO TI TRAŽIŠ?

Macedonije je napustio svijet i otišao u samoću. Najprije je dugi niz godina živio u pustinji, poslije u nekoj šumi. Jednoga dana lovio je u ovoj šumi neki časnik zvjerad i, zalutavši, našao se odjednom pred ovim pustinjakom. »Kaži mi, Božji čovječe, što ti radiš u ovoj divljoj šumi? Što te je dovelo u ovu samoću?« — »Vrlo rado ću ti odgovoriti, ali najprije mi kaži, što ti radiš ovdje.« »Da, nasmije se lovac, ja ovdje tražim zvjerad. Lovim jelene, medvjede i divlje vepre.« — »Ja, odgovori Božji čovjek, tražim ovdje Boga. Ovaj plemeniti lov ne ću napustiti, dok jednom ne ugledam Boga«!

Svaki čovjek na svijetu nešto traži, za nečim čezne. Neki traže bogatstvo. Godinama nemaju mira, dok ne skupe bogatstva, pa ipak osvanu pred sudom Božjim s praznim rukama, jer ništa ne mogu uzeti sa sobom u vječnost. Sve ostavljaju na ovoj zemlji. Neki opet traže naslade i radosti svijeta. To je njihov bog. Koliko su mu žrtava pridonijeli? Žrtvuju mu svoje zdravlje i svoje vrijeme. A svršetak je njihov plač i škrgut zubi. Samo malo ima onih, koji uistinu traže Boga. Prikazuju mu žrtve. Svladavaju se, da mogu živjeti časno po zapovijedima Božjim. A kakve će nagrade dobiti ovi ljudi? Već na ovom svijetu uživaju mir i sreću, koji im svijet ne može dati. A ova sreća ne svršava se smrću, nego baš obratno, mijenja se u vječnu sreću.

Što ti tražiš na ovom svijetu? Sv. Bernardo je često to sam sebe pitao. »Bernardo, kaži, zašto si na svijetu?« Pitao je sebe tako, ne zato, što ne bi znao na to pitanje odgovoriti, nego zato, da se uvijek spominje svog zadnjeg cilja. Zašto, čemu smo na svijetu? Zato smo na svijetu, da Gospodinu Bogu služimo i po smrti na vijeke budemo spaseni.

Iz katoličkog svijeta

JUBILEJ SV. FRANJE KSAVERSKOG. — Ove godine se navršava 400 godina, kako je Sv. Franjo Ksaverski došao u Japan naviještati kršćanstvo. Tom prigodom japanski katolici spremaju velike vjerske svečanosti. Moći sv. Franje će za ovu zgodu biti prenesene iz Rima u Japan. S posebnom pratnjom moći ovoga velikog japanskog apostola će biti prenesene iz Rima preko zapadne Europe u Sjevernu Ameriku. Iz New-Yorka, preko cijele Amerike, će biti prenesene u San Francisco, a odatle Tihim Oceanom u Japan. Iz Japana će zatim biti povraćene u Rim, a na putu do Rima će moći sv. Franje posjetiti Manilu, glavni grad Filipina i Svetu Zemlju.

PAPINA ULICA U BERLINU. — Povodom zlatnog svećeničkog papinog jubileja gradsko predstavništvo Berlina je odlučilo, da jednu od glavnih ulica grada nazove »Ulica Eugenija Pacelli«. Kako je poznato, sadašnji Sv. Otac je dugo vremena bio papinski nuncij u Berlinu.

POSLIJE 400 GODINA. — Povijesno je ustanovljeno, da se je Isusova zadnja večera držala u kući majke sv. Marka na brdu Sionu u Jerusalemu. U istoj kući je Duh Sveti sišao nad Apostole, tamo je sv. Petar držao svoju prvu propovijed i tamo su bili kršteni prvi kršćani. Kratko rečeno, to je bila prva kršćanska crkva. Kada su oo. franjevci preuzeli čuvanje sv. mjesta, oni su na mjestu, gdje je stajala ova kuća, sazidali lijepu crkvu. Međutim 1551. Arapi su im ovu crkvu uzeli i pretvorili je u džamiju, u kojoj se časti grob »proroka« Davida. Radi toga su se Arapi opirali svim nastojanjima kršćana, da ovo svetište ponovno dobiju u svoje ruke, čak kršćanima nisu dozvoljavali ni držanje bogoslužja na ovome mjestu. Kada je u zadnje vrijeme novoosnovana država Izrael sa svojom vojskom zauzela brdo Sion, vojnički je zapovjednik Židova dozvolio katoličkim redovnicima, da služe službu Božju na ovome mjestu.

BRAZILIJANSKI KATOLICI grade u svom glavnom gradu Rio de Janeiro novu crkvu velikih razmjera. Crkva će zauzimati 10.000 m², a toranj će joj biti visok 200 m t. j. dvostruko veći nego toranj Zagrebačke katedrale. Crkva će biti građena u novo-gotsko-bizantskom stilu.

JAPANSKI UČENJAK — OBRAĆENIK. — Slavni japanski arheolog Yamaguchi Riuichi prešao je u Katoličku Crkvu i 11. studena pr. g. primio sv. Krštenje. Dvije njegove kćerke, koje su pohađale školu kod misijonarki-franjevki u Tokiu, već su prije bile krštene.

VRIJEDNOST KATOLIČKOG ODGOJA. — Sv. Otac Papa je nedavno primio delegaciju oo. Pijarista i tom prilikom održao govor o važnosti i vrijednosti katoličkog odgoja. Omladina treba da dobije posve jasne vjerske predodžbe i da bude u tančine upoznata s osnovnim načelima kršćanske vjere. U moralnom pogledu neophodno je potrebno odgajati omladinu u duhu samozataje i samoprijegora, kako bi omladina sačuvala svoje čovječje dostojanstvo i živjela kreposnim životom dostojnim Kristovih sljedbenika.

NEKAD PROTESTANTSKA — DANAS U VEĆINI KATOLIČKA. — Do prije kratkog vremena Holandija je bila u većini protestantska zemlja. Uslijed uzornog obiteljskog života holandskih katolika danas više od polovice stanovnika Holandije pripada Katoličkoj Crkvi. Ovaj porast se ima u glavnom pripisati naravnom prirastu katolika, koji dolazi uslijed neporočnog bračnog života holandskih katolika.

DJELO O SV. JERONIMU. Na talijanskom jeziku nedavno je izašlo iz pera talijanskog crkvenog historičara G. Penne jedno opsežno djelo o sv. Jeronimu (G. Penna, »San Girolamo«, Torino, 1949, Marietti). Ovo je djelo po svojoj historijskoj spremi i po sveopćim pitanjima, koje ono obrađuje, nadvisilo običan životopis i spada među najbolja djela, koja su o sv. Jeronimu do danas napisana.

STATISTIKA SV. ZEMLJE. — Površina Palestine iznosi 23.000 četv. km. Njeno stanovništvo danas broji 1,900.000 duša, većinom Arapa, a zatim Židova. Kršćana ima ukupno 150.000, od čega 58.000 katolika, koji su podijeljeni na sedam obreda.

ENGLESKI KATOLICI uputili su preko nadbiskupa westminsterskog molbu za odobrenje takvog novog engleskog prijevoda rimskog obrednika, po kojem bi se više nego dosad upotrebljavao engleski jezik kod dijeljenja svetih sakramenata.

SVEUČILIŠNA KNJIŽNICA u Münsteru u Vestfalskoj izgubila je uslijed bombardiranja u ratu oko 400.000 svezaka. Nedavno je Sv. Otac poslao veći dar u knjigama kao pomoć za obnovu ove nekoć znamenite knjižnice.

KATOLIČKA ŠTAMPA U FRANCUSKOJ. — U Francuskoj izlazi 3500 katoličkih publikacija. Cjelokupna naklada ovih publikacija iznosi godišnje 10,000.000 primjeraka.

NAJNOVIJA MISIJSKA STATISTIKA. — Agencija »Fides« je krajem listopada pr. god. objavila ove podatke o katoličkim misijama: Na misijskom području djeluje oko 292.500 osoba, od čega 22.000 svećenika, 9000 braće lajika, 54.000 redovnica, 94.000 katekista, 78.000 profesora i učitelja, oko 506 liječnika, 200 civilnih bolničarki i 33.000 pomoćnog osoblja.

Misijske su ustanove slijedeće: 60.000 crkava i kapela, 400 bogoslovija s 18.000 bogoslova, 100.000 škola od pučkih do sveučilišta s 5.000.000 učenika; oko 1000 bolnica s 47.000 postelja; oko 3000 dispanzera s 42.000.000 godišnjih pregleda; 250 bolnica za gubavce s 14.000 gubavaca; više od 2000 sirotišta s 150.000 siročadi; 460 domova za starce s 18.000 staraca; najzad 200 tiskara, u kojima se tiska oko 500 časopisa i dnevnih listova.

Zar se u tebi, o katoliče, ne budi katolički ponos, kada vidiš, kako je katolicizam i danas pun životne vitalnosti, pun duha ljubavi, požrtvovanja i samoodricanja, kako katolicizam i danas vrši ne samo vjersku i moralnu, nego i visoku kulturnu i civilizatornu ulogu u svijetu.

SMRT BORCA ZA CRNAČKA PRAVA. Prošle godine umro je u Južnoj Africi poznati misionar Bernhard Huss, koji je cijelog svog života radio među južno-afričkim Bantu crncima. Bernhard Huss došao je među Bantu crnce u doba, kad je izrabljivanje crnačne radne snage išlo svom vrhuncu i kad je glas za njihovom ravnopravnošću i za ljudskim dostojanstvom bio glas vapijućeg u pustinji. Huss je bio među prvima, koji je uz propovijedanje Kristove vjere radio i na zaštiti osnovnih crnačkih ljudskih prava. Radeći tako, on je kroz skoro pola vijeka uspio stvoriti čitav niz crnačkih organizacija, koje su uspješno vodile borbu protiv kolonizatorske politike bijelaca. I danas njegov »Južnoafrički savez crnaca« nastavlja tu borbu protiv rasnih predrasuda u času, kad južnoafričke državne vlasti opet uspostavljaju nejednakost i rasnu nesnošljivost.

ŠTOVANJE SV. JOSIPA CAFASSA, koji je prošle godine proglašen za zaštitnika katoličkih škola, lijepo napreduje u Italiji. Udruženje sv. Josipa Cafassa već broji više od 5.000 aktivnih članova.

SVETA GODINA. Povodom priprema za proslavu sv. Godine, u Rimu je započeo izlaziti posebni mjesečni bilten kao glasilo Centralnog odbora za proslavu sv. Godine. U njemu će izlaziti sve upute u vezi s tehničkom organizacijom proslave.

Kako se predviđa da će tokom slijedeće godine doći u Rim više od milijun hodočasnika iz svih krajeva svijeta, to je već štampan i pušten u prodaju posebni vodič grada Rima. Ovaj će vodič izaći naknadno preveden na gotovo sve evropske jezike.

Tokom proslave sv. Godine bit će u Rimu otvorena i međunarodna izložba moderne crkvene umjetnosti. Na njoj će biti izložena sva umjetnička djela, nastala od 1900.—1950. g., koja obrađuju neki motiv ili predmet vjerskog ili liturgijskog značaja.

Na rastanku

Kad je sama bila na majčinom grobu, prhnula je siva ptica sa crnom mrljom kod oka i spustila se na susjedni grob. Milo i pitomo je gledala u nju i nestala.

Ona već dulje vremena sluša pticu, što se javlja ranom zorom:

Čini pokoru,
čini pokoru,
ti — !

Budi lijepa,
budi lijepa —
pokoru!

Da li je to, majko, ona ptica, koja javlja smrt, kako si to meni pjevala, kad sam bila mala?

OVOGODIŠNJI MLADOMISNICI

Na blagdan sv. Petra i Pavla ove godine primit će svećenički red u zagrebačkoj prvostolnoj crkvi ovi đakoni:

IZ ZAGREBAČKE NADBISKUPIJE:

1. **Dumbović** Josip, iz Varaždina, 2. **Hrastić** Ignacije iz Preloga, 3. **Jurak** Ivan iz Sv. Ilije, 4. **Kovač** Antun iz Nedelišća, 5. **Lovretić** Ivan iz Zagreba i 6. **Zlimen** Mato iz Jaske.

IZ MOSTARSKE BISKUPIJE:

1. **Boras** Aleksandar iz Vitine, 2. **Kordić** Ivan iz Grljevića i 3. **Simorić** Mato iz Zvirovića.

FRANJEVCI — hrvatske franjevačke provincije:

1. **Andrašec** Tomislav iz Dekanovca i 2. **Ivanković** Leopold iz Subotice.

FRANJEVAC — hercegovačke franjevačke provincije:

Lončar Umberto iz Vitine.

FRANJEVCI-KONVENTUALCI:

1. **Benaković** Benedikt iz Županje i 2. **Petešić** Ćiril iz Sali (Dugi otok).

DOMINIKANAC:

Bižaca Eugen iz Postira (otok Brač).

Mladim Kristovim svećenicima čestitamo i želimo mnogo Božjeg blagoslova u radu za spas neumrlih duša!

DAVALAC KRVI-SVEĆENIK. Vlč. Aleksandar Butovsky iz New Yorka dao je do danas 62 litre svoje krvi, potrebne liječnicima za t. zv. transfuziju krvi kod teških operacija i bolesnika. Prvi litar krvi dao je ovaj svećenik 1938. g., da spasi život svog trinaestgodišnjeg ministranta.

STRANI MISIONARI U JAPANU. Najnovije statistike o dolasku stranih misionara u Japan pokazuju, da je od 1940.—1949. g. došlo u Japan 459 stranih misionara i sestara. Od toga broja najveći su broj dali isusovci, a od sestara redovnice presv. Srca. Od narodnosti najbrojniji su Kanađani.

NA KATOLIČKOM SVEUČILIŠTU u Lilleu-u (Francuska) upisalo se prošle godine 1660 studenata i studentica. Ovo katoličko sveučilište ima teološki, filozofski, pravni, medicinski i farmaceutski fakultet.

Dijete govori Mariji

Gorko sam zaplakala, kad sam poderala majčinu sliku. Oni su rekli, neka poderem. Bilo je to u sobi pred Tvojim kipom. Onda sam molila, a Ti si došla k meni velika u bjelini.

Kad tamo — nisi bila Ti — već tetka. Ona je uzela Tvoj kip i odnijela ga, jer nismo vrijedni, da bude tu.

Majko moja, Marijo, to mi molim Te, protumači.

U crkvi sam vaseljaka sv. Franje. Gledam u Tebe nad oltarom i vidim modri kišobran zakvačen o zlatni kolut iza Tvoje glave. Kraj njega u modrome Tvom skutu bijeli lik svećenika u biskupskom ornatu. On kleči i gleda u Tebe.

Budi Ti, Marijo, mojom sodijom.

Vlasnik i izdavač: Hrvatsko Književno Društvo sv. Ćirila i Metoda, Zagreb, Trg kralja Tomislava 21. — Uređuje i za list odgovara: Dr. Pavao Lončar, kanonik, Zagreb, Kaptol [illegible] — Tisak »Štamparije novina« Zagreb, Masarykova ul. 28a. — Broj čekovnog računa uprave lista: 4-[illegible] Pretplata iznosi: godišnje [illegible] Din; polugodišnje [illegible] Din; tromjesečno 12,50 Din; pojedini broj 2,— Din. — Adresa uprave: Trg Kralja Tomislava 21.